

— Гратуляції, Маestro, за прекрасну виставку!

— Я того не хотів... То жінка вперлася!

Прогрес

Тепер прогрес, прогрес, прогрес:
Не ходим пішки ні до праці, ні до школи,
Це задалеко, заповолі,
Підземка — й та давно експрес.
Тепер прогрес, прогрес, прогрес!

Фільтруємо з-під крану воду,
Купуємо джерельну для пиття,
(Тепер прогрес — нове буття:
Дівчиночка йде в холодильник, не до броду)
Фільтруємо з-під крану воду.

Тепер прогрес, прогрес, прогрес:
Пляшки побиті й вікна тут і там,
Замків по п'ять доводиться вставляти нам,
На вулиці вважати, щоб не щез нам пуллярес,
Бож скрізь прогрес, прогрес, прогрес...

Алярми від вогню, алярми проти влому,
Тепер прогрес, прогрес, прогрес,
Гарчить за плотом злющий пес,
Не хочеться ні з дому, ні додому,
Бо зареве алярм то від вогню, то влому.

Нема арідника, чугайстра, чаклунів,
Та повно тих, що можуть і побити й розібрati,
Сиди увечорі й не вилази із хати
Та мрій, що дочекаєш кращих днів,
Щоб трохи цей прогрес змалів.

І. ЖАК

МУДРІСТЬ

Мудрість — самотня,
Неходить стадом,
Загород їй чи меж немає.
Всміхнувшись,
Всі стада лишає зі заду,
І далі йде і шукає.

І самотньо далі думки пророчить,
Хоч знає:
Мало хто чує.
А стадо,
Вуха замкнувши й очі,
Безглурко на місці тупцює.

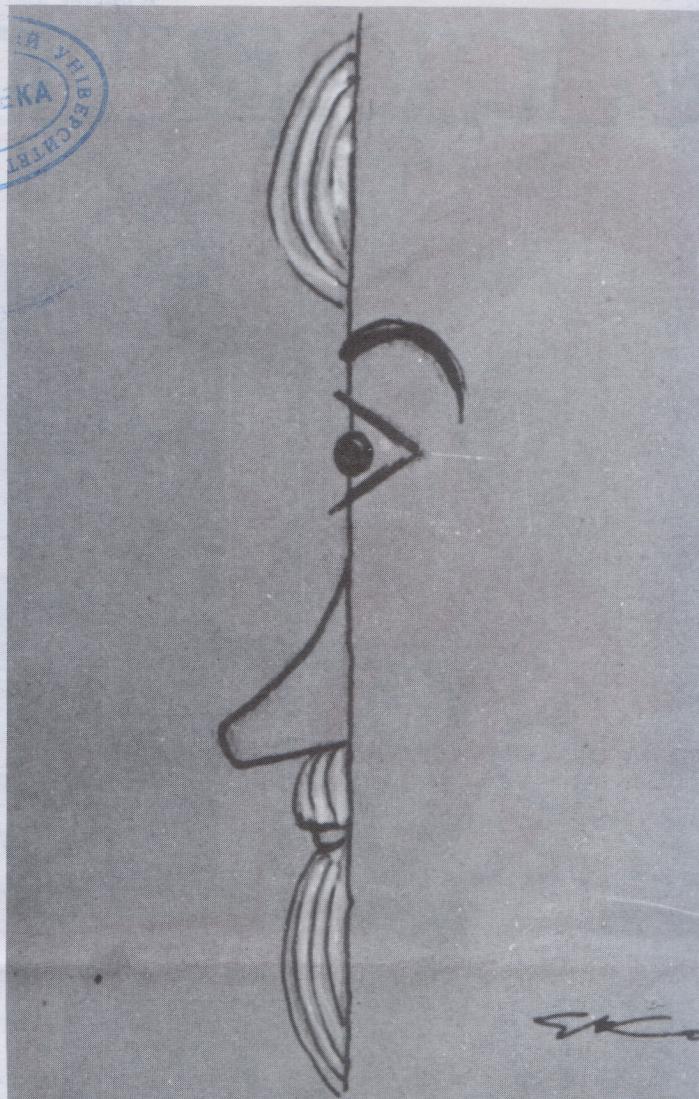
Зоя Когут

ПОВЕРНЕННЯ МУБІСИ

Любов вертається, а ти — відходиш.
Куди — ти знаєш, пошо говорити?
Любов вертається — самі імення,
А ти відходиш, станеш теж іменням

Любов вертається, вертатись буде.
А ти відходиш — і відійдеш зовсім.
В любові будеш — будеш не самітний.
Вона єдина: сильна, майже вічна.

Якщо тебе уже усі забудуть,
Ти пригадай: коротка людська пам'ять!
Бабай

ЯКІВ ГНІЗДОВСЬКИЙ

в карикатурі ЕКА

на абонемен

НЕ видається

3 життя ПОЛІТИЧНОЇ ЕМІГРАЦІЇ

— Що робить твій чоловік?

— Паркує.

— А твій?

— Перепарковує...

— Ви вже придбали собі землю на цвинтарі?

— Не можемо договоритись щодо місця... Бо моя жінка хотіла б лежати в тіні, а я маю артритизм і хотів би на сонці.

ЗНАЄ

— Івасю, скажи, що було по потопі світа?

— Болото, прошу отця.

РОЗМОВА

— Потім я сказала йому, що я не хочу його більше бачити.

— А він що? Пішов собі?

— Ні, згасив світло.

— Татунцю, млинок притиснув мені палець!

— Ex, ти! Всюди мусиш свій *ніс* пхати!

З чистіс

Дорогий «ЛИСЕ»!

У цьогорічному великоцьому числі «Лиса Микити», у віддлі оголошено на 6-ї сторінці, поміщено рекламу м'ясарської фірми Е. Курковицького і Сина, але замість адреси м'ясарні подано приватну адресу гумориста Ікера, 128, Перша Евніо... На цю тему, на долині міста Нью-Йорку, було потім багато різних згадок... Для прикладу, дехто додумався до такого, що популярний фейлетоніст в останньому часі змінив професію й переключився з гумористики до поважного м'ясарського ремесла. І на мою гадку — правильно зробив би! На ковбасі напевно більше заробив би, ніж на своїх «Буднях» на сторінках «Свободи»!

Приятель

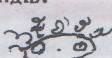
Шановний Лисячий Редакторе!

У зв'язку з започаткованою віднедавна акцією за українсько-єврейське зближення, пригадався мені один жарт на цю тему, а фактично дійсний випадок, що трапився мабуть в 1946 році, коли Червона армія, після втечі німців, зачала «визволяти» наші галицькі надзбуручанські села. Під час одного з численних тоді «мітінгів» питає політрук селян:

— Чого ви бажали б тепер від радянської влади після того, як вона визволила вас з-під фашистського іга?

Відповідь була така:

— Заберіть собі ваших радянських євреїв, а поверніть нам наших галицьких жидів!

«Спомінкар»

В «Америці» пишуть про проф. Я. Рудницького і його поїздку до Лондону. Читаемо:

Проф. Рудницький доповідав про свою недавню подорож і наукові акції серед папуасів Н. Гвінеї, Австралії та Південної Африки.

на закінчення свого перебування в Лондоні відвідав осідок Польського екзильного Уряду,

де мав зустрічі й розмову з президентом Рачинським, прем'єр-міністром Сабатом та іншими членами Польського Уряду в Лондоні.

Такої сильної конкуренції «Лис Микита» дотепер не мав...

Пишуть з Аргентини:

«Приїхав до нас гость із Польщі і оповів нам такий анекдот:

«Один польський хлібороб вигодував свинку й питає в уряді, чи можна їйому продати її. Комісія, оглянувши свинку, рішила, що вона призначена «на експорт». Навицій офіціні дали згоду з тим, щоб умовно додати ще одну безрогу. Так уже є дві. У найвищій інстанції додали ще дві свині, звичайно на папері. Все ж таки фігурують вже чотири штуки. З останнього рішення вийшло так: перша свиня йде «на екс-

лисячими ножицями по пресі

Жена, дети, внуки, сестры, братья и племянники глубоко скорбят о безвременной кончине

СРУЛЯ ПЕЙСАХОВИЧА ЦЕНТНЕРА

Помер, як бачите, істинно русский человек...

порт», а три останні передати для внутрішнього ринку.»

«Стоять люди в черзі, по-нашому у «хвості». Ніхто не знає, що там напереді продають. Вискачує один із ряду, прохаючи сусіда задержати для нього місце, бо він зараз поверне.

— А ти куди спішиш?

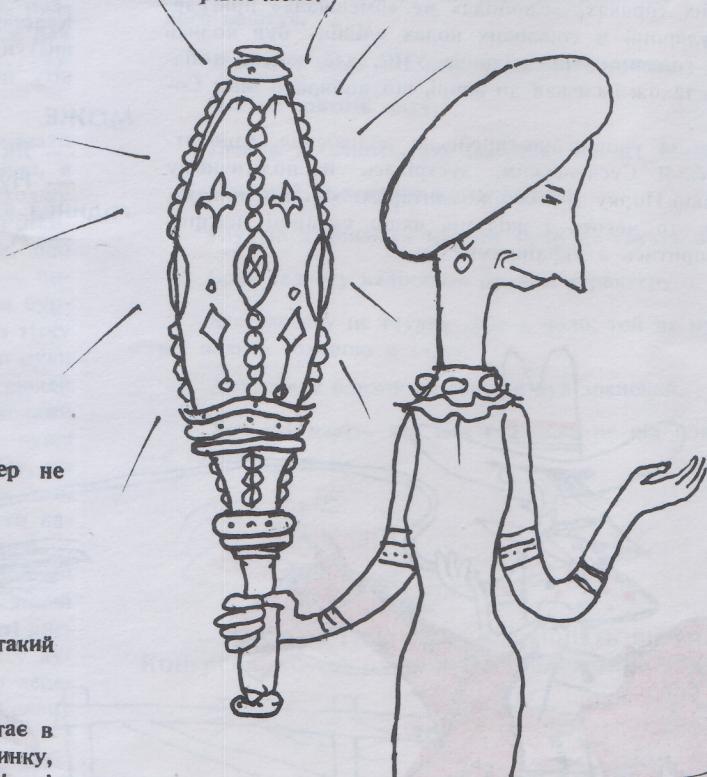
— Йду вбити Герека.

Загальна згода. По якомусь часі «лицар» повернувся.

— Ну, що там нового?

— «Марни відок», бо там також велика черга стойть.»

Подав для найціннішого часопису «Лис Микита» «аргентинець» із чарівної Аргентини й скромної рівночасно.

За успішне переведення Конгресу СУА п. Рожанковській вручено почесний макогін

ДИСИДЕНТИ

● З долини міста Нью-Йорку наспіла до нас жалоба на власників книгарні «Арка», що вони погодилися на відкриття крамниці з жіночою конфекцією зараз, в сусістві, при 7-й вулиці, і то під кінець Великого Посту, в наслідок чого дехто з побожних мирян, задивившись на спокусу, мусів потім другий раз сповідатися...

● З достовірних джерел довідуємося, що п-ні Любі Волинець і д-р Ігор Соневицький лише написали спільний текст для показу українського весілля в Академії св. Юра, що не має нічого спільногого з їх приватними супружнimi справами...

● Нью-йоркська культурна публіка дивується, коли, врешті, Український Визвольний Фронт визволить Літературно-Мистецький Клуб від розклекотаного фортепіано, за котрим невинно страждають як місцеві, так і загудзонські піяністи...

● З нагоди білорусько-українського вечора в Українському Інституті Америки на пошану покійного проф. Л. Окіншевича учасники зустрічі говорили: «Мали братй-блоруси в екзилі одного великого вченого, та й того доктор Падох перебрав для НТШ...»

● З деякого часу редактор «Свободи» Зенон Снилик фотографується разом з членами Екзекутиви УНСоюзу, стоячи на лівому крилі, не дивлячись на те, що у футбольній репрезентації З'єднаних Стейтів він грав на позиції правого лучника...

● Повідомляючи, що адвокат М. Піznак відвідав Львів у професійних справах, «Свобода» не «омешкала» пригадати, що популярний в союзових колах «Майк» був колись заступником головного предсідника УНС, але забула добавити, що він також належав до журі, що вибирало Miss Союзу/вку...

● Акція за українсько-єврейське зближення, започаткована проф. Я. Сусленським, зустрілась на політичному перелазі в Нью-Йорку з таким коментарем: «Як ми можемо договоритися до чогось з жидами, якщо українці неспроможні договоритися з українцями?...»

— Чули, відбувся конгрес АБН-ну.

— Чув! Теж і те, що одиноким політичним в'язнем, якого запросили на з'їзд, був Яків Сусленський з Ізраїлю...

● З нагоди 100-літнього ювілею з дня заснування Українського Педагогічного Т-ва «Рідна Школа» у Львові, в Місті Братньої Любові — Філадельфії вроцісто відзначено 30-ліття «Нашої Рідної Школи» і її блискучого відокремлення...

● На ювілейному вечорі з нагоди 85-річчя ред. Івана Кедрина хіба до гумористичної частини програми належав виступ редактора-емерита Антона Драгана, який замість привіту відчитав кодекс чести українського журналіста...

МОЖЕ.

— Як там мій синок, пане професоре?

— Ну, прошу пані, не дуже добре. Не вважає на годині і вічно дрімає...

— А може то дрімає в ньому талан?

Міжнародна Ліга

Кількома роками назад, коли зачали напливати до Америки земляки т. зв. відзисканих земель, представил мені в Українському Народному Домі автентичного лемка з переселенців, що недавно прибув сюди з Польщі. Симпатичний такий молодий чолов'яга, років двадцяти, а може трошки більше.

— Поговоріть собі з цим молодцем, — сказав директор Народного Дому. — Він міг би вам багато дечого розповісти...

— Про життя на відзисканих землях? — питаю молоду людину.

— Ні, про мої переживання вже тут, в Америці, — відповів земляк, злегка підсміхаючись. — Як бачите, я ще не цілком перфектно володію українською мовою, та воно й не диво: за рік часу нелегко опанувати дві мови одночасно — українську й англійську, і забути польську, що нею я говорив змалечку, поки сюди не приїхав...

— А хто вам казав забути польську мову? — питаю.

— Мій спонзор, — як тут кажуть, — або мій буйко, що мене сюди спровадив, за що я йому глибоко вдячний... Мій буйко, треба вам це знати, це великий український патріот!.. Першими словами, які я почув від нього, зійшовши з літака, було: «Лесю, забудь все те, чим ти досі був, а перш за все — забудь мову нашого національного ворога, що нею мусів послуговуватись, щоб спасті себе у ворохому оточенні. Тепер твоє життя зачинається заново! Иди між наших хлопців, дівчат, в українське товариство, вивчай рідну мову — будь українцем!

— Та це непогана рада, — запримітив я.

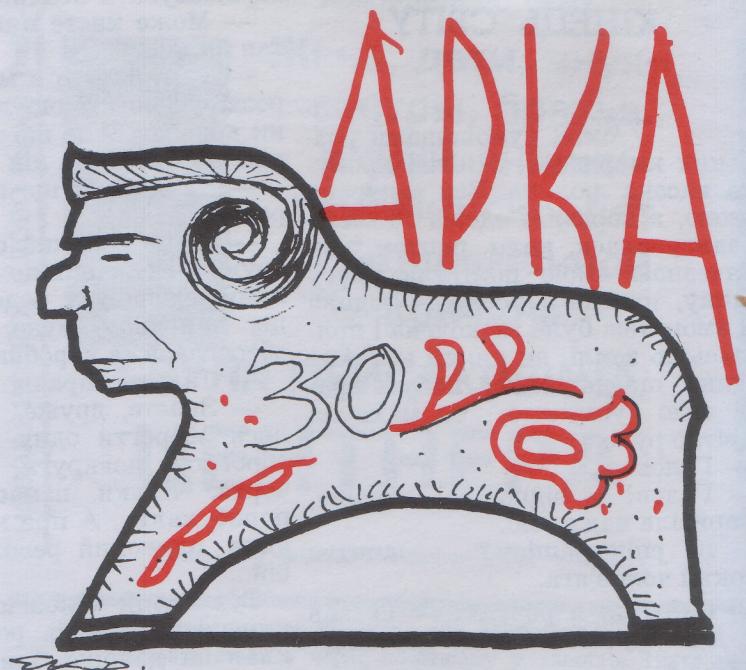
— Розуміється! — поквапно притакнув хлопець, — але ж я це освідомлював і без вуйкової науки, що мені треба змінити шкуру, обернутись з ніби-поляка у справжнього українця. Хоч, запевняю вас, що це не така легка штука і в три-міга, як кажуть поляки, така переміна не стається. Та я не про те хотів... Мені щось інше муляє душу... Я, знаєте, розчарувався в своєму вуйкові-спонзорові... Досі він був для мене світилом, взірцем українського патріота, а зараз... сам не знаю, що й казати, що про нього думати...

— Ну! Що трапилось? — питаю.

— Що ж... Раз уже почав, так доведеться розказати все до кінця. Вчора була неділя, і ввечорі, як звичайно, я зайдов на Сьому вулицю відвідати моїх вуйків. Заходжу в хату та й оставлю на порозі! А мій вуйко, ніби з в'єтнамського фронту вернувся! Обличчя в нього розпухле, око підзельоване, бандаж на голові... Шо з вами, вуечку? — питаю з страхом, — хто вас так тяжко скарав?... А він буркнув щось сердите і метнувся до лазнички. Тоді питаю тітку — що за пригода трапилася її чоловікові? А вона лиши руки заломила! «Ось, бачиш, до якого нещастя приводить людей оцей проклятий футбол! Пішов твій вуйко з кумпаньонами на футбольні змагання, бо це був, за його словами, дуже важливий матч — за мистецтво Міжнародної Ліги! Ну, по матчу, очевидячки, вся кумпанія подалася до бару, а там, звичайно, почалася дискусія — хто добре копав, а хто паташив, хто стріляв на ворота і не поцілив, і так далі... Як виходить з того всього, твій вуйко тягнув за червоними поляками, що вони, мовляв, краще грали, а якийсь інший селеп був за «Червону Зорю» з Югославії. В моменті дискусія так розпалилася, що той селеп ухватив з шинквасу кухоль з пива і трахнув цим аргументом твого вуйка по лепетині... Ось, ітепер, він має виписану на лобі, і «Червону Зорю», і «Заглемб'є», і цілу Міжнародну Лігу!»

Ось стільки я почув від тітки про вуйкову пригоду!.. І тоді мені стало дуже сумно і прикро за моого вчителя українського патріотизму, що трохи життя не згубив за польську футбольну команду, та й ще до того... комуністичну!

I к е р .

ЮВІЛЕЙНА КЕРАМІКА „АРКИ“

(З нагоди 30-річчя книгарської спілки Я. Пастушенко — Р. Поритко)

ДУМКИ

Навіть при духовній страві треба пам'ятати про дієту.

Лихо в тому, що не можна знайтися в раменах жінки, щоб рівночасно не попасті в її руки.

Жінка доти є дорогою для мужчини, доки не задорого його коштує.

Любов є вічна так довго, як довго триває.

Час не тратить часу.

Любов відходить, але інші вже на неї чекають.

Пам'ятай, що треба вміти забути.

Глузую з кожного мистця, який не глузує з себе.

Брак таланту надробляє браком характеру.

Хто завчасу не стукне себе в чоло, той не мусить пізніше валити головою в стіну.

Дехто має близни не там, де був зранений.

Хоч усі мають дах над головою, не під кожним дахом є голова.

ОЗ.

— Коли в Нью-Йорку меншість вийшла з XIII Конгресу, то це було дуже недемократично...

— Коли у Філадельфії на Зборах УКК „більшість“ показала меншістю — і вийшла, то це було дуже демократично!..

КІНЕЦЬ СВІТУ

Томіж румовищами розвалених хмародерів самітно крокувала висока людина. Вся закурена саджею, в порваній одежі. Безмежно здивувалася, коли, раптом, над величезною ямою помітила другу людину, низького росту. Людина над ямою теж була заскочена і притаїлась до землі, як дикий кіт. Але людина, що надійшла, мабуть зрадила тією зустріччю, бо махнула привітною рукою:

— Гелов!

— Гелов! — відповіла людина, що присіла над ямою.

— Ю спік раціян? — запитав високий чолов'яга.

— Єз! Так, я розумі! — сказав той, що над ямою і лице його прояснилося.

— То пан поляк?

— Ніби я єздем з Польські, але я українець...

Висока людина на радощах підбігла до малої:

— Ви українець?! Я теж!

Оба з радості заплакали і впали собі в обійми.

— Ви понімаєте, — говорив звіршено високий, — я думав, що це тільки я один на всьому світі залишився в живих, а тут, стало бить, є ще одна людина і то українець. Ви хто будете, галичанин?

— Ага.

— Я зі східних областей...

— Не шкодить. А... можна знали — які ваші політичні переконання? Може ви бандерівець?

Співбесідник спохмурнів:

— Ні, друже, я мельниківець.

— Шкода, — насупився малий, але по хвилині, махнув рукою і сказав:

— Щож, друже? Тепер тільки нас двох залишилося на світі, то, може, з тієї нагоди, давайте — помиримось!

— Я завжди був за згодою!

Обидва подали собі руки, а той, менший каже:

— Це добре, тільки мусимо поділитися сферою впливів. Я маю претенсії до Європи, бо ми там залишили свої збройні сили. Таксамо жадаю Азії, бо азійські народи належали до АБН.

— Гаразд, погодився високий, але тоді я забираю собі цілу Америку.

А в душі подумав собі: під румовищами Волл-Стріту лежить напевно купа доларів і можна буде

зорганізувати незлій боєвий фонд!

— Може маєте цигарку? — спітав малий.

— Цигарку то я маю, он там, за розваленою стіною лежать мільйони коробок. Але що з того — коли ніде не має ні на лік сірника!

— Та в мене ще заховалась коробочка...

— О, це великий скарб, дорогий друже! Всі сірники на світі спихнули від вибуху водорової бомби і це, направду, чудо, що при вас збереглася та коробка!..

— Так, це справді чудо...

— Знаєте, друже, мені теж вдалося зберегти одну річ... Бачите зброй он, довкруги, валяється до чорта, тільки немає набоїв. Усі повибухали... А при мені заховався один, одинокий револьверовий на-бій...

Тут малий чоловічок витягнув із кишені револьвер, розладував, по-клав на долоню блискучий набій, поплестив його очима, помилувався ним і знову всадив до замку. За той час високий чоловік накрив голову плащем і дуже обережно за-світив сірник, закурив сам папіроску і дав прикурити малому.

— А як буде з Африкою? — спітав після короткої мовчанки.

— Розуміється — Африка моя! відпалив із місця малий. — Ви беріть собі Австралію.

— Ні, я домагаюся Африки!

— Шкода вашого говорення, до-рогий друже! Я беру Африку, а ви задоволітесь Америкою й Австра-лією!

сте стару тактику: ніби-то хочете миритися, а насправді... —

— Друже, ви мене провокуєте! — хрипко сказав малий.

Високий подивився на нього скоса й забурчав:

— Даєте Африку, чи ні?

— Ні! Африка належить мені! Акрім того, ви, друже, в ім'я спра-ведливості, повинні поділитися зі мною коробкою сірничків.

Високий аж позеленів із пересер-ця:

— Що?! Коробкою сірників?.. Ах, ти, нахабо!..

Малий глумливо посміхнувся:

— Друже, поговорім на розум: я, загрозивши вам револьвером, міг-би забрати цілу коробку, однаке я поступаю справедливо і домагаюся, щоб ви добровільно віддали мені пів коробки!

— Ах, ти!..

Тут високий не стерпів і кинувся на малого з п'ястуками. Та в тій хвилині могильнутишу, що залягла над мертвим світом розтяв один, одинокий револьверовий постріл... Висока людина захиталася і без душі звалилася до ніг малій лю-дині, що стояла з револьвером у руці... Та в тій самій хвилині якася цеглина, що висіла на пощербленому мурі — скитнулася від поштовху повітря та гепнула просто на голову малому. Він тільки глухо зойкнув і простягнувся мертвий бі-ля своєго побратимця.

І тоді на всьому світі стало дуже тихо...

E. K.

Мовна проблема

Новоприбулий, що оже-нівся з українкою, уродже-ною в Америці, нарікає пе-ред приятелем:

— Говорю до жінки по-українськи, не розуміє. Гово-рю по-англійськи, теж не ро-зуміє...

— А ти не пробував говори-ти по-тутешньому?

Або — або

Перед війною, коли Львів мав ще оперу, багато наших студентів допомагало собі тим, що співали в оперніх хорі. Один з наших добрих тенорів не ходив довго на проби. Але прийшов на першого по платню. На нещастя застав при ка-сі директора Чарнєцького.

— А ви чому так довго не показувались на проби? — питався директор.

— Бо я робив колькювію.

— А що ви студіюєте?

— Ветеринарію.

— Пане, так не може бути, — каже Чарнєцький. — Або кобила, або муз!

Kir.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

Без слів.

З «ПЕРПЯ»

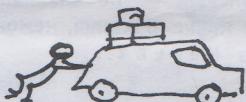
ГАНТЕР -

Справа, людоньки, така:
Як колись до Космача,
Нині кождий пре на Гантер,
Гриць, Петро чи Олександер.

Напереді йде Мороз,
За Морозом ідуть Титли,
І Галина, і Богдан,
А за Титлами Вижницький,
За Вижницьким Морозова,
А за нею пан Доманик,
За Домаником йде Еко,
А за Еком знову Ярко, —
За ним Лада, а за нею
Фіцилович, а за ним
Герулячка йде, як в дим!
На останку Погребельна, —
Разом гурма це рихтельна
Малярів і малярок.

Ми за ними крок-у-крок
Теж підемо цього літа.
Там збереться вся еліта
З Америки і Канади.
Ще й для більшої паради

Лідериха і сам лідер
Заповівся, що прийде.

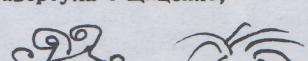
Поцюркевич наш Михайло,

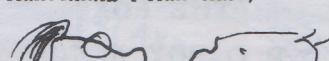
Колотильченко, Качайло,

Завертуха і Цицейло,

Пантелеиха і Пантейло,

І Бамбуха, і Бамбула,
Ну і я:
Ваш ГРИЦЬ ЗОЗУЛЯ

ВІТАЙТЕ В ГАНТЕРІ!

На виставку до „Ксені“,
на вернісаж до „Лисович“!
Бери жінку, бери діти,
Ще й кума і куму заклич!

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО МАЛЯРСТВА

- А ви пане, Славку, далі гриби малюєте?
- Мушу малювати, бо в лісі не родяться!

ПРИГОДА В ГАНТЕРІ

- Чого так люди тікають з Гражди?.. Зачали будувати атомовий реактор?..
- Та ні, редактор Дурбак приїхав!..

ПОЛІТИКА

- Чи мур у Берліні ділить Захід від Сходу?
- Ні, Схід від Заходу!..

У ПОЛЬЩІ

- За ним стоять сам презес!
- Вже не стоять, але сидить...

● Опитування Галлюпа виявило, що в Канаді до більших впливів дійшли українці, чим французи. Це є, мабуть, причиною, що Канаді грозить сецесія у зв'язку з новою конституцією. Найсильніший опір ставить Альберта, де українці становлять поважне число.

В „Діядемі“ все весняне,
Все Вас вабить і манить.
Лиш спогляньте на виставу,
То Вам серце защемить!

Перед виїздом на вакації треба обов'язково кинути оком на дбайливо, зі смаком влаштовану виставу літніх строй в „Діядемі“, це широко знаної і популярної між своїми й чужинцями української галантерійної крамниці і першорядної майстерні жіночих та чоловічих одягів

МАРІЇ і ВОЛОДИМИРА ЗАКЛІНСЬКИХ

“DIADEM”, 142 Second Ave., N. Y. City

RANDOL REALTY, INC.,
REALTORS®

WALTER KUKURBA
REALTOR®-ASSOCIATE

159 S. Tamiami Dr., N.W.
Port Charlotte, FL 33952

Office (813) 625-4193
Eves (813) 629-6027

IPO ТЕПЛІ ДЖЕРЕЛА ТА ОЗЕРО НА ФЛЮРИДІ

пишіть до В. Кукурби, а він вишиле Вам
брошурку з інформаціями

Останніми часами постало багато ансамблів, що кладуть собі за завдання показати нам і американцям нашу танцювальну культуру.

Недавно відбувся такий вечір і у нашій метрополії. Цілість складалася із оркестри, співачки і танцювальної групи.

Про оркестру, що на трубах, бляхах, бубнах та різних електричних інструментах пригравала до танців, писати не буду, але те, що сиділи ми з дружиною в останніх рядах, ген аж під бальконом, вважаю за віймкове щастя. Співачка ми бачили і шнурок, що до нього вона співала, але пісень через «труби ерихонські» таки не чули.

Танцювальний гурток це, за словами гімну, «цвіт України і краса». Як вийшли на сцену, то ми з дружиною на хвилину забули, що ми в американській автодорії. Ми сподівалися, що вони затанцюють нам гопака, метелицю чи козачка, або легінки втнуть аркана, так як буває на фестивалі Просвіти. Та даремними були наші сподівання, бо вони зразу почали танцювати те, що по-вченому називається хореографія.

Танцують її, тобто оцю хореографію, менше-більше ось так: оркестра починає несамовито громіти, куртина відкривається і на сцену влітає, як буря, гурток танцюристів. Дівчата укладаються півколом, а хлопці присядами і повзунцем оббігають сцену, танцюють на двох ногах і руках, поволі переходять на одну руку й ногу та закінчують танець на головах.

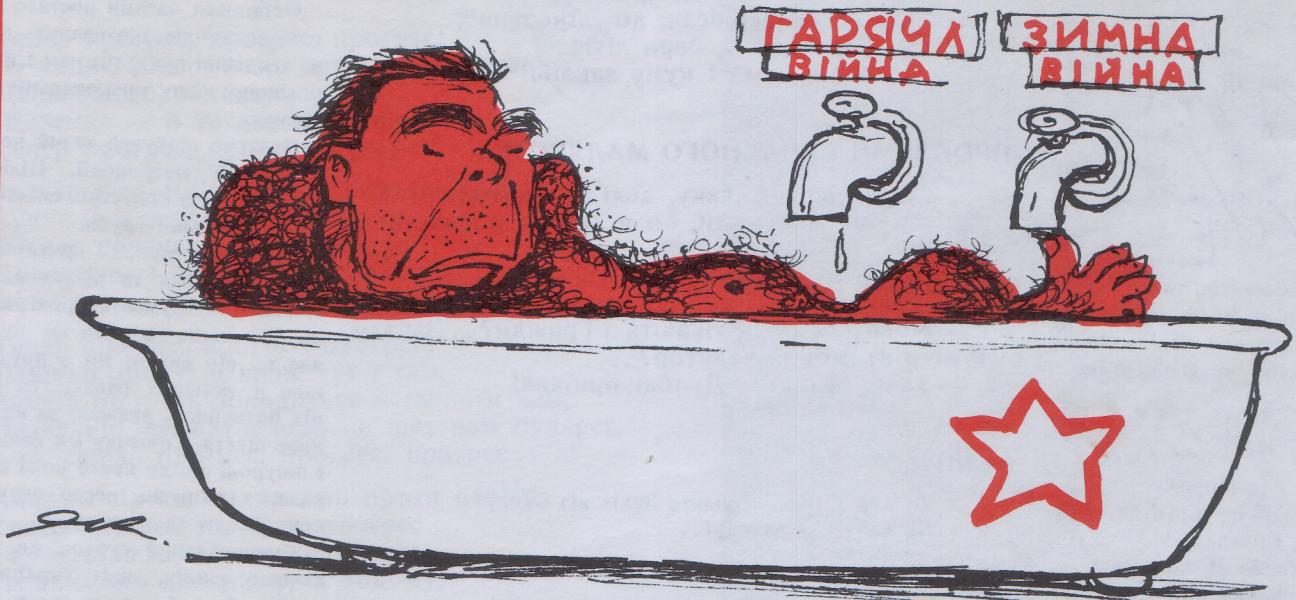
Так! На головах! Голови на підлозі, а ноги вгорі.

На зміну змученим танцюристам вбігає другий гурток самих вже хлопців — козарюг, що без сорочок, але в боксерських рукавицях демонструють різні «спортивні прийоми» дуже популярного американського спорту — боксу.

Третій гурток це «хахли п'янички», що в білих штанях, шапках-кучмаках і погано причеплених вусах танцюють те, що ім підкаже їх п'яна фантазія.

Чого вони не виробляють! Повзають на животах, тягають один одних за руки й ноги, перекидаються через голови та плигають високооко вгору, немовилово розкарячиваючи ноги.

Закінчує вечір перший гур-

БРЕЖНЕВСЬКА КУПІЛЬ

ток, що, мов торнадо, вбігає на сцену та ще з більшою вервою повторює все те, що ми описали в першій точці.

Публіка приймала поодинокі виступи танцюристів захоплено, стоячи овацією, бо вони прекрасний, здисциплінований гурткот молодих людей, що вміло і по-мистецьки виконали своє завдання.

Не їхня вина, що вони на сцені, так само як і ми в залі, стали жертвами тої самої хореографії.

Під враженням цього вечора пригадалося мені, що колись ми читали (мабуть, у Кащенка або в Чайковського) про козаків-танцюристів, які танцюючи обігали січовий майдан, збиваючи матнею та закаблуками хмарни куряви, а на закінчення своєї танцювальної екстази скакали в сап'янках та оксамитах в бочку дьогто.

Деякі чобітими, а деякі сторч головово!

Пропоную нашим танцювальним гурткам додати ще й таку точку до своїх хореографій, щоб «ніже тії коми» не пропало із славного минулого наших предків.

ЕМЕРИТ

● Кажуть, що на Шевченківській конференції, що відбулася 2-го травня 1981 року в Домі української культури, доповідачі читали ані українською, ані

УВАГА — ГАНТЕР!

28-го червня ц. р. в полуночі
відкриття мальської виставки

ЯРОСЛАВ ВИЖНИЦЬКИЙ

у власній галерії
в сусідстві „Ксені“

Одні признають завжди рацію приятелям, інші вибирають собі таких приятелів, які мають рацію.

ВІДПОВІДЬ

— Чи пан доктор дома?
— Ні, пішли до тяжкої хвороби...

НА ПОЛІТИЧНОМУ ПЕРЕЛАЗІ

— Чи це правда, що Визвольний Фронт перебрав Конгресовий Комітет?
— Ні, — він перебрав міру!

ПО КОНЦЕРТИ

Ах, пані, ви чудово співаете! А який ваш голос: альто чи інтермецо?

ПРОПОВІДЬ:

Священик: Кожний член цієї парафії помре!
А ви там, в кутку, чого пирсkaете сміхом?
Той з кутка: Бо я не з цеї парафії!

ДРУКУЄТЬСЯ КНИЖКА САТИР І. ЖАКА

„РОЗКРИТИЙ ВАХЛЯР“

російською мовами.

Фіологи українського Гарварду здогадуються, що цією мовою буде мова української діаспори завтра.

Присутні — не викладачі — чули тяжке зідхання, немов стогні, з Канева...

М. К-р.

ПРЕСФОНД

\$22.00	— Др. С. Гренчишин
\$12.00	— Проф. С. Гулей, З. Боровик
\$10.00	— Е. Курошицький, С. Луцишин, Др. В. Ніньовський
\$9.00	— Др. М. Тимняк
\$8.00	— Др. І. Попадинець
\$7.00	— Др. М. Логаза, С. Магнет, Р. Миколаєвич, Д. Хухра
\$6.00	— О. Комарницький
\$5.00	— М. Прийма, Др. Н. Сендзік
\$4.00	— В. Волянський, Б. Захарчук, Б. Фіглюсь
\$3.00	— Р. Мікита
\$2.00	— М. Антонюк, Б. Барнай, В. Гошовський, Л. Гуменюк, К. Гудзьо, Б. Дейчаківський, М. Кузнарський, І. Куликіняк, Г. Лозинський, Й. Ю. Мартинець, Р. Олінець, М. Попель, А. Чепига,

THE FOX
P.O.BOX 10148
Detroit, Michigan 48210
Річна передплата 8.00 дол.
Editor Edward Kozak